

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑΣ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ 20.000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

Εκδιδόμενον τη επιμέλειά επιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδιάν, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Μ. Δαμβέργη διευθύνοντος.

Η ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ ΤΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ

Βεβαίως επικίνδυνον αντίπαλον θὰ παρουσιάσῃ εἰς ἡμᾶς ἡ Ἀμερικὴ κατανάλωσιν τῆς ἑλληνικῆς σταφίδος ἢ ἐπιτυχία, ἣν ἔσχεν ἡ καλλιέργεια αὐτῆς ἐν Καλιφορνίᾳ. Καὶ δὲν ἐγνώσθη μὲν ἔτι ἂν ἡ ποιότης αὐτῆς αἰ ἐφάμιλλος ἢ ἡ ποσότης ἐπαρκὴς διὰ τὴν ἐκείνην κατανάλωσιν, ὥστε νὰ ὑποστῇ πανωλεθρίαν ἴσως καὶ ἐκδιωχθῇ ἐκεῖθεν ἐντελῶς τὸ πλουσιώτερον καὶ ποτιμότερον τῶν ἡμετέρων προϊόντων.

Ἐγνώσθη ὁμως, καὶ τὸ ἐμάθομεν μετὰ πολλῆς λύπης, ὅτι ὑπεσκέλισεν ἡμᾶς ἤδη τὸ πρακτικὸν πνεῦμα τῶν Καλιφορνίων, οἵτινες περιποιηθέντες ὅσον τὸ δυνατόν τὴν σταφίδα τῶν καὶ τοποθετήσαντες αὐτὴν εἰς ἐξοχὸν κυτία, τὴν ἐπαρουσίασαν ἀμέσως ὀρεκτικώτεραν κατὰ τὴν ὄψιν, καθαρωτάτην καὶ συνοδευομένην ὡς ἐκ περιστοῦ ὑπὸ ποικιλίας συνταγῶν περὶ τῶν φαγητῶν καὶ γλυκισμάτων, ἐν οἷς δύναται ἐκμεταλλοποιηθῇ.

Ἐὰν διὰ παρομοίων πρακτικῶν καὶ εὐστόχων μέσων ἐπρόλαμβάνομεν νὰ κυριαρχήσωμεν ἐπὶ τῶν ξένων γένει ἀγορῶν, δυσχερὲς θὰ ἦτο τὸ ἔργον τῆς ἀνταγωνιστικῆς καὶ ἐπιδιωκτικῆς τῆς ἐπικράτησιν ἀντιπαλῶς. Ἀλλ' ἔστω καὶ βραδέως ἡ ἀμιλλα πολλὰ δύναται νὰ διδάξῃ καὶ ὠρελήσῃ ἡμᾶς.

Παρ' ὅλην τὴν ἀφθονίαν καὶ παρακράτησιν ὀλίγιτος εἶναι ὁ καιρὸς, ἀφ' οὗτο εὐρίσκει τις σταφίδα, ἥτις ἐστὶν τοῦ ὀνόματος καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς Ἀθήναις. Παρ' ὀλίγον καὶ ἐδῶ ἀκόμη νὰ μᾶς ἔλθῃ προλαμβάνουσα ἡ καλιφορνική!

Εἶδον πολλὰ τοιαῦτα μέχρι τοῦδε οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν. Εἶδον εἰς τοὺς πίνακας τοῦ εἰσαγωγικοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐμπορίου αὐξάνοντα ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος τὰ ξωθεν εἰσαγόμενα ἔλαια, τοὺς οἴλους, τὸν σάπωνα, τὰ λίπαστα καὶ τόσα ἄλλα παρόμοια, ὡς νὰ ἐξηφανίσθησαν οἱ ἐλαιῶνες τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Μάνης, ὡς νὰ στείρευσαν αἱ ἀμπελοὶ τοῦ Μαλεβυζίου, τῆς Κισάμου, τῆς Κύπρου, τῆς Σάμου, τῆς Κεφαλληνίας, ὡς νὰ κατέρρουσαν τὰ ὀνομαστά τῆς Κρήτης σαπωνοποιεῖα, ἢ νὰ μετεβλήθησαν εἰς στερεὰν τὰ ἀνεκμετάλλευτα ἡμῶν πελάγη.

Καὶ ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ μὴ τὴν ἰδωμεν ἐρχομένην τὴν Καλιφορνικήν ν' ἀνταγωνισθῇ πρὸς τὴν Κορινθιακὴν ἐπὶ τόπου διὰ τῶν πλεονεκτημάτων τῆς συσκευῆς καὶ τῆς ἐξωτερικῆς περιβολῆς τῆς, καὶ μὴ ἐκρούσωμεν τοὺς ξενολάτραις μας προφέροντας ἐπὶ τὸ ἑγγλικώτερον τὸ ὄνομα, ὅπερ τῇ ἔδωκαν οἱ παραγωγοὶ τῆς, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ νέου τινὸς καὶ πρωτοφανοῦς πράγματος, προκαλοῦντας δὲ εἰς μίμησιν καὶ εἰς ἀγορὰν τοὺς μωρούς!

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ

(Ἰωάν. Κεφ. 9, 1—38)

Κείμενον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ παράγων¹ ὁ Ἰησοῦς εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς. καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· ραββί,² τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· οὔτε οὗτος ἡμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ. ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡμέρας ἐστίν. ἔρχεται νύξ³ ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾧ, ὅπως εἰμι τοῦ κόσμου. ταῦτα εἰπὼν ἐπτυσσε χυμὸν καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὕπαγε νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ὃ ἐρμηνεύεται ἀπεσταλμένος. ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἤλθε βλέπων. Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ καθήμενος καὶ προσαιτῶν;⁴ ἄλλοι ἔλεγον ὅτι οὗτός ἐστιν· ἄλλοι δὲ ὅτι ὁμοῖος αὐτῷ ἐστίν. ἐκεῖνος ἔλεγεν ὅτι ἐγὼ εἰμι. ἔλεγον οὖν αὐτῷ· πῶς ἀνέφχθησάν σου οἱ ὀφθαλμοί; ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπεν ἄνθρωπος λεγόμενος Ἰησοῦς πηλὸν ἐποίησε· καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶπέ μοι· ὕπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ καὶ νίψαι· ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψα. εἶπον οὖν αὐτῷ· ποῦ ἐστίν ἐκεῖνος; λέγει· οὐκ οἶδα. ἀγούσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τὸν ποτε τυφλόν, ἦν δὲ σάββατον ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἀνέφχεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς· πάλιν οὖν ἠρώτων αὐτὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι, πῶς ἀνέβλεψεν. ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· πηλὸν ἐπέθηκε μοι ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ ἐνίψαμην, καὶ βλέπω. ἔλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινες· οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ Σάββατον οὐ τηρεῖ.⁵ ἄλλοι ἔλεγον· πῶς δύναται ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; καὶ σχίσμα⁶ ἦν ἐν αὐτοῖς. λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν· σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἠνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; ὁ δὲ εἶπεν ὅτι προφῆτης ἐστίν. οὐκ ἐπίστευσαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ, ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως οὗτο ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος καὶ ἠρώτησαν αὐτοὺς λέγοντες· οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; ἀπεκρίθησαν δὲ αὐτοῖς οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπον· οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ὑμῶν, καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη· πῶς δὲ νῦν βλέπει οὐκ οἶδαμεν, ἢ τίς ἠνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς; ἡμεῖς οὐκ οἶδαμεν· αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε, αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ λαλήσει. ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους· ἥδη γὰρ συνετέθειντο⁷ οἱ Ἰουδαῖοι ἵνα, ἐὰν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος⁸ γένηται. διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπον ὅτι ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε. ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευτέρου τὸν ἄνθρωπον ὃς ἦν τυφλός, καὶ εἶπον αὐτῷ· δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἱ

*

1) Παράγων = διαβίωνων. 2) Ραθβί=διάσκαλε. 3) "Ερχεται νύξ=ὁ θάνατος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἡμέραν, ἣν σημαίνει τὴν ζωὴν. 4) Προσαίτων=ἐπαύριον, ἡμερῶν ἐλεημοσύνη. 5) Ὅτι τὸ ραθβατον οὐ τηρεῖ=ὅτι ἐβδίκησε δῆθεν τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου, διότι κατ' αὐτὴν ἐθεράπευε τὸν τυφλόν. 6) Σχίσμα=διαφωνία φιλονεικία. 7) Συναγεωγῶντες οὐδὲν εἶδωκετο ἐκ τῆς συναγωγῆς. Μετὰ τοῦ ἀποσυναγεωγῶν οὐδὲς Ἰουδαῖος ἤδυνάτο νὰ ἔχη σχέσιν τινα κοινωμένην ἢ θρησκευτικὴν ἐν τῇ χριστιανικῇ γλώσσῃ ἀφωρισμένους.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

¹Εκ τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων. Κεφάλ. 16. Ἐδάφιον 16=34.

ΦΥΛΑΚΙΣΙΣ ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΙ ΣΙΛΑ

Ἐν Φιλιπποῖς τῆς Μακεδονίας ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μετὰ τοῦ Σίλα μετέβαινον εἰς τὸ ὀριμαίνον μέρος πρὸς προσηχὴν. Καθ' ὁδὸν συνήντησε μίαν ὑπηρέτριαν, ἥ ὅποια εἶχε μαντικὸν δαιμόνιον καὶ διὰ τῆς μαντείας αὐτῆς παρεῖχε πολλὴν χρῆμα εἰς τοὺς κυρίου αὐτῆς. Αὕτη παρηκολούθει ὀπίσθεν τοῦ Παύλου καὶ τῶν ἀκολουθῶν αὐτοῦ Λουκᾶ καὶ Σίλα, καὶ ὠθουμένη ὑπὸ τοῦ δαιμονίου ἔλεγε μεγάλην τῇ φωνῇ. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι εἶναι δοῦλοι τοῦ Ἱησοῦ Θεοῦ, οἱ ὅποιοι γνωστοποιοῦσιν εἰς ἡμᾶς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας. Τοῦτο ἐξηκολούθει νὰ κάμνῃ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Ὁ δαίμων ὠμίλει διὰ στόματος τῆς γυναίκος ταύτης. Γινώσκων τὸ ἔργον τὸ ὅπου ἐπληροῦντο εἰς Φιλιππους ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἐπελήτησε νὰ προκαταλάβῃ αὐτὸν διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς ἑαυτὸν τὴν δόξαν. Κατ' ἄρχας ὁ Παῦλος ἀφῆκε τὸν δαίμονα ἐκεῖνον νὰ ὀμιλῇ· ἀλλὰ βλέπων ὅτι ἡ σιωπὴ αὐτοῦ δὲν ἀπεθάρρυνε τὸν ἐχθρὸν ἔλαβε δραστηριώτερα μέτρα. Μίαν ἡμέραν ὁ Παῦλος κουρασθεὶς ν' ἀκούῃ τὴν φωνὴν τῆς παρακολουθοῦσας γυναίκος, ἣν εἶχεν ὄργανον ὁ δαίμων, στρέφεται πρὸς αὐτὴν καὶ λέγει εἰς τὸ δι' αὐτῆς λαλοῦν πνεῦμα ἐκεῖνο. Ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ σὲ διατάσσω νὰ ἐξέλθῃς ἐξ αὐτῆς. Καὶ ἀμέσως ὑπήκουσε καὶ ἐξήλθεν ἐξ αὐτῆς. Ἀλλ' οἱ κύριοι τῆς ὕπαι-

ρετρίας ταύτης βλέποντες οὕτω πῶς ἔπαυσαν νὰ εἰ-
 εῖς τὰ κέρδη, τὰ ὅποια ἀπελάμβανον ἐφ' ὅσον ἡ ὑπε-
 ῆτο ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Μαντικιοῦ πνεύματος, συνέλαβον
 Παῦλον καὶ τὸν Σίλα, καὶ ὠδήγησαν αὐτοὺς ἐπὶ τῆς
 αἰάς πλατείας, ὅπου εὕρισκοντο οἱ δικασταὶ καὶ οἱ ἐ-
 καὶ τῆς πόλεως καὶ παρουσίασαν αὐτοὺς εἰς τοὺς ἐ-
 γοὺς λέγοντες. Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι προξενοῦσι ταρα-
 τῇ πόλει ἡμῶν, διότι εἶναι Ἰουδαῖοι καὶ κηρύττου-
 σι τὴν ζωὴν, τὸ ὅποτον εἰς ἡμᾶς Ῥωμαίους ὄντας, δι-
 ἐπιτετραμμένον οὔτε νὰ δεχθῶμεν, οὔτε νὰ ἐπαρμώ-
 εῖς τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα ἡμῶν. Οἱ καταγγελεῖς οὗτοι
 τύπων διπλοῦν ζήτημα. Τὸ πρῶτον ἀπέβλεπεν ἐν
 ἐθνικότητι τῶν ξένων ἐκείνων κηρυκῶν· ἠδύναντο νὰ
 ἀνεκτοὶ ἐν τινι Ῥωμαϊκῇ ἀποικίᾳ οἱ ἀντιπρόσωποι
 προγεγραμμένης ἐν τῇ πρωτεύουσῃ; Τὸ δὲ ἕτερον ζή-
 ἀπέβλεπεν εἰς τὴν διδασκαλίαν· ἠδύναντο οἱ Ῥωμαῖ-
 λῖται ν' ἀποδεχθῶσι θρησκείαν τὴν ὅποιαν ἡ Ῥωμαϊ-
 κὴ δὲν εἶχεν ἀναγνώρισει; Ὁ φρενατισμὸς ἐξήρθη
 κατὰ τοῦ Παύλου καὶ Σίλα, καὶ τὸν φανατισμὸν
 μετέσχον καὶ οἱ ἄρχοντες. Καὶ χωρὶς νὰ ἐξετάσωσιν
 πλῆσιον τὰ πράγματα, καὶ ν' ἀνακρίνωσι τοὺς κατη-
 μένους, διέταξαν νὰ διασχίσωσι τὰ ἱμάτια αὐτῶν καὶ
 τοὺς ραβδίσωσιν. Ἡ ἀπόφασις ἐτελεσέθη παράτα καὶ
 ἐρράδισαν αὐτοὺς· ἱκανοὺς ραβδίσμου, τοὺς ἀπέστει-
 τὴν φυλακὴν, καὶ διέταξαν τὸν δεσμοφύλακα νὰ τε-
 λάττῃ μετὰ προσοχῆς· ὁ δεσμοφύλαξ λαβὼν τὴν δια-
 ταύτην ἔθηκε τοὺς κρατηθέντας εἰς τὴν ἐσωτάτην
 κῆν, καὶ ἐνέκλεισε τοὺς πόδας αὐτῶν ἐντὸς τοῦ ξύλου
 τῶς ἐκάλουν τεμάχια ξύλων, ἅτινα προσκρηρῶμενα
 ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἐκράτουν ἀπομεικρουσμένους καὶ ἀν-
 τοὺς πόδας τοῦ καταδίκου κατακεκλιμένου ἐπὶ τῇ
 χεως. Οἱ Ἀπόστολοι ὑπήχθησαν ἄνευ παραπόνων
 σκληρὸν ραβδισμόν καὶ εἰς τὴν ἄδικον φυλάκισιν. Ἀ-
 εἰς τὸν Θεὸν τὴν φροντίδα τῆς σωτηρίας, καὶ ἐν τῇ
 σει τῆς εἰρτικῆς αὐτῶν, διελεγόντο πρὸς ἐκείνους οὐ
 τὸ ὄνομα διὰ τῶν βλαπτικῶν αὐτῶν, διότι ἡ φυλακὴ δι-
 χριστιανούς εἶναι ὅ,τι ἡ ἔρημος διὰ τοὺς προφῆ-
 προσδοκία τῆς σωτηρίας, ἣν εἶχον οἱ καθειργημένοι δι-
 ψεύσθη. Κατὰ τὸ μεσουκίντιον ὁ Παῦλος καὶ ὁ Σίλας
 νύχοντο καὶ ἐδοξολογοῦν τὸν Θεόν, καὶ ὅσοι ἦσαν ἐν
 φυλακαῖς δέσμοι· ἠκροῶντο αὐτῶν. Αἶφνης παρήχθη
 μέγας, καὶ ἡ σφοδρότης τοῦ σεισμοῦ διέσεισε τὰ
 τοῦ δεσμοτηρίου, καὶ ἠνεφύθησαν παρὰ χρῆμα αἱ
 πᾶσαι καὶ πάντων τὰ δεσμὰ ἐχαλαρώθησαν. Ὁ δε-
 λαξ ἐξύπνησε, καὶ ἰδὼν τὰς θύρας τῆς φυλακῆς ἀ-
 ἐξφυλῆκε καὶ ἠθέλησε ν' αὐτοκτονήσῃ οὐφιασθε-
 οἱ ἐν ταῖς φυλακαῖς θά εἶχον ἡδὴ φύγει. Ἀλλ' ὁ
 ἐφώνησε μεγάλη τῇ φωνῇ. Μὴ κάμης κακόν τι εἰς
 τὸν, πάντες εἰμθα ἐδῶ. Ταῦτα ἀκούσας ὁ δεσμοφύ-
 ζήτησε πῶτα εἰσῆλθε καὶ τρέμων ὅλος προσέπεσεν
 πόδας τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Σίλα. Κατόπιν ὠδήγη-
 τοὺς ἔξω καὶ λέγει πρὸς αὐτοὺς. Κύριοι, τί πρέπει νὰ
 διὰ νὰ σωθῶ; Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐγίνωσκε τοὺς λό-
 τοὺς ὁποίους ἦσαν οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι εἰς τὰς φυλα-
 γεγονότα τῷ ἀπεδείκνυνον ὅτι ὤφειλε νὰ λάβῃ ὡς
 τοὺς λόγους τῆς μάντιδος ἐκείνης. Ἡ χάρις τοῦ
 προπαρασκεύασε τὴν καρδίαν του καὶ ἐνέβαλεν
 τὸν τὸν πόθον τῆς πίστεως, τὴν ὅποιαν ἤδη εἶ-
 στερνισθῇ πλῆθος ἱκανὸν ἐκ τῶν κατοίκων τῆς
 Οἱ Ἀπόστολοι εἶπον εἰς αὐτόν.—Πίστευσον εἰς
 τὸν Ἰησοῦν. Τοῦτο θὰ εἶναι ἡ σωτηρία διὰ σέ καὶ
 οἰκογένειάν σου. Ἐκήρυξαν τότε τὸν λόγον τοῦ Κ

Ὦν καὶ εἰς πάντα τοὺς εὐρισκομένους ἐν τῷ οἴκῳ του.
 παραλαβὼν αὐτοὺς κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τῆς νυκτὸς ὁ
 μοφύλαξ ἐπλυνε τὰς πληγὰς αὐτῶν. Καὶ ἐδαπτίσθη καὶ
 ὁς καὶ ὅλη ἡ οἰκογένειά του. Κατόπιν ᾠδήγησεν αὐ-
 τοὺς εἰς τὸν οἶκόν του, προσέφερεν εἰς αὐτοὺς τράπεζαν,
 ᾗσθάνθησαν χαρὰν μεγάλην πάντες ὅσοι εἶχον πιστεῦσαι
 τὸν Θεόν.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΜΗΛΙΩΝΗΣ

Τρία πουλάκια κάθονταν ἑς τὴν ῥάχι ἑς τὸ λημέρι.
 "Ἐνα τηράει τὸν Ἀλμυρὸ, τ' ἄλλο κατὰ τὸ Βάλτο,
 Τὸ τρίτο τὸ καλύπτει, μοιρολογαῖς καὶ λῆσι.
 Ὁ Κύριέ μου, τί ἐγίνεκεν ὁ Χρῆστος ὁ Μηλιώνης;
 Οὐδὲ ἑς τὸ Βάλτο φάνηκεν οὐδὲ ἑς τὴν κρύα βρύσι.
 «Μᾶς εἶπαν, πέρα πέρασε, κ' ἐπῆγε πρὸς τὴν Ἄρτα,
 Κ' ἐπῆγε σκλάβο τὸν κατῆ, μαζὺ μὲ δυὸ ἀγάδες.
 Κι' ὁ μουσελίκης τ' ἄκουσε, βαριά τοῦ κακοφάνη.
 Τὸ Μαυρομμά-την ἔκραξε καὶ τὸν Μουχτάρ Κλε.σούραν»
 — «Ἐσεῖς ἂν θέτετε ψωμί, ἂν θέτετε πρωτάζα,
 Τὸν Χρῆστον ἀ σκοτάστες, τὸν καπετὰν Μηλιώνη.
 Τοῦτο προστάζ' ὁ βασιλιᾶς καὶ ἔστειλε φερμάνι.
 Παρασκευὴ ξημέρωνε (ποτὲ νὰ μ' εἶχε φέξη!)
 Κι' ὁ Σουλεϊμάνης στάλθηκεν ἀ πᾶν τὰν ἐνῆρ.
 Στὴν Ἀλμυρὸν ἐφθάσε, κ' ὡς φίλοι φιληθῆκαν.
 Ὁλονυχτὴς ἐπίνανε ὅσο νὰ ξημερώσῃ.
 Καὶ ὅταν ἐφεξ' ἡ αὐγὴ, πέρασαν κ' τὰ λημέσια.
 Κι' ὁ Σουλεϊμάνης φώναξε τοῦ καπετὰν Μηλιώνη.
 «Χρῆστο, σέ θέλ' ὁ βασιλιᾶς, σέ θέλουν κι' οἱ ἀγάδες.»
 «Ὅσο ᾔην ὁ Χρῆστος ζωντανός, Τοῦρκους δὲν προσκυνάει.»
 Μὲ τὰ τουφέκια ἔτρεξαν ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον.
 Φωτιάδ' ἐδόσαν ἑς τὴν φωτιά, κ' ἐπίσανε στὸν τόπο.

ΠΟΙΟΣ ΝΙΚΑ ;

ΑΙ ΨΥΧΑΙ ἢ ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ

Ἡκούσαμεν πρό τινος ὅτι κάποιος, ἀξίωμα ἔχων ὑπασι-
πλησίον τινὸς τῶν παρ' ἡμῖν ἀρχόντων, εἶπεν ὅτι αἱ
καὶ εἶναι αἱ κατεργαζόμεναι τὴν νίκην, τὰ καλλίτερα
ρέκρια καὶ τὰ τηλεδόλα, ἡ σωμασκία καὶ ἡ ὀργάνωσις ἡ
κτιωτική, τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι μάταιος λόγος καὶ μεταξὺ
τῶν αἱ θρησκείαι βάρος ἄχρηστον, ἀφ' οἱ Ἰάπωνες ἐνίκη-
τοὺς Ρώσους, τοὺς φανατικούς χριστιανούς ἀντιπάλους
αὐτοὶ ἀνευ θρησκείας.
εἰνὸν ἡ ἡμιμάθεια καὶ πολλῶν μωρολογιῶν αἰτία. Διότι
Ἰαπωνίᾳ δύο ἐπικρατοῦσι θρησκείαι, ἡ ἀρχαία καὶ ἡθαγε-
ο σήντο καὶ ὁ εἰσαχθεὶς εἰς τὴν χώραν βουδδισμός μετ'
ἴρων αἰρέσεων. πρὸς ἃς μένουσιν οἱ Ἰάπωνες πιστοί, εὖ-
στατα φοιτῶντες εἰς ἐβδόμηκοντα χιλιάδας ναὼν ἔνθα ὑ-
ποτοῦσι τὸ θεῖον ὑπὲρ τὰς πεντήκοντα χιλιάδας ἱερῶν (!)
αὐτὰ ἤθελον ἀρκέσῃ νὰ φανερώσωσιν ὅτι ἀσθητικὸν
καὶ, ὡς φημι, καὶ κενά, ἔχουσιν εἰσελθὲν εἰς τὸν νοῦν τιῶν
λαϊκῶρων, ὡς κακοποιοὶ οἵτινες εἰσέρχονται εἰς τι-
τος, χωρὶς νὰ ἐξετασθῶσι καλῶς τὰ διδάτῃρια αὐτῶν.
Ἀλλὰ μήπως αἱ ἄλλαι, περὶ σωματικῆς μόνον ἀσκήσεως,
ὁ ὀργανώσεως καὶ ὅπλων ὡς μόνον αἰτίων τῆς νίκης,
καὶ εἶναι ἀφοραῖς; Καὶ αὐταὶ παραπατοῦσιν ὡς μέ-
οι, οἵτινες ἔπιον πολὺν καὶ κακὸν οἶνον. Καὶ ὅσον
ἀφορᾷ εἰς τὴν σωμασκήαν πρὸ διετίας σχεδὸν (16 Αὐ-
στου 1908) γράφοντες εἰς τὰ Πάτρια περὶ τῶν Πανα-
αίων ἐλέγομεν ὅτι ἐξ ἀνεξετάστου μιμῆσεως περιεπέ-
ειν εἰς ἀνοησίας καὶ περὶ ἄλλα καὶ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν
ἰδευσιν τὴν γυμναστικήν· ἀηκούσθη, ἐγράφεμεν, πρὸ δεκαε-

τηρίδος ὅτι ἐν Γερμανίᾳ περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν ἄσκη-
σιν τοῦ σώματος. Εὐθύς οἱ κωδιοὶ ἤνοιξαν τὸ στόμα ἀτα-
λαιπῶρως καὶ ἀταλαιπῶρως κατέπιον ὅτι ἔπτεσεν εἰς αὐτό.
Τόπον πλέον εἰς τὴν γυμναστικὴν, οὐδενὶ σὺν νῷ, οὐδενὶ
σὺν μέτρῳ· βλακώδης ἡ τεταραγμένη διδασκαλία, ἄλλοτε
τοῦ ἔτους ἑλλειπής, ἄλλοτε κατακλύζουσα μέχρι πνιγμοῦ,
μάλιστα πρὸς τὰς ἐξετάσεις ἵνα ἐπιδειχθῶσι μυριοὶ κακο-
δαίμονες ἀρχοντισκοὶ, πρὸς οὐδεμίαν δὲ ἡ ἐλαχίστην ὠφέ-
λειαν τῶν μαθητῶν».

«Πᾶσαι δὲ αἱ ἀνοησαίαι αὐταὶ δὲν ἤθελον κατατρίβει οὗτω ματαίως τὸν χρόνον τῆς νεότητος, ἂν τὰ κατὰ τὴν γυμναστικὴν τῶν παλαιῶν ἠδύναντο νὰ μελετήσωσιν οἱ αὐτοσχέδιοι τῆς ἐκπαιδεύσεως νομοθέται. Ἄν ἐγίνωσκον τί ἦτο παλαιόστρα καὶ τί γυμνάσιον μετὰ λουτρά αὐτῶν, τὰς σταάς, τὰ γάλατα, τὰ φιλαφῆ δένδρα, τὴν διδασκαλίαν γραμμάτων καὶ μουσικῆς, δὲν ἤθελον μετατρέψῃ τὴν γυμναστικὴν τὴν εὐγενῆ καὶ γενναίαν εἰς τὸν ἀθλητισμόν. χυδαῖον σωματικὴν ἐπίδειξιν, ὅταν ἡ τοῦ σώματος ἄσκησις εἰς αὐτὸ μόνον ἀποβόλῃ, οὔτε ἤθελον τάξῃ τὸ ἀρχόμενον, τὸ ὠρισμένον νὰ ὑπακούῃ, δηλαδὴ τὸ σῶμα, ὑπὲρ τοῦ ἄρχον, δηλαδὴ ὑπὲρ τὴν ψυχὴν (Πλάτωνος Κλειτοφῶντ. 403, Ε. ΙΙ), ἀλλ' αὐτῆς μάλιστα ἔπρεπε νὰ ἐπιμελῶνται ἀφ' οὗ σῶμα χρηστὸν (ἀκμαστὸν) δὲν καθιστᾷ διὰ τῆς ἀρετῆς ἑαυτοῦ ψυχὴν ἀγαθὴν, ἀλλὰ τοῦναντίον ψυχὴ ἀγαθὴ διὰ τῆς ἑαυτῆς ἀρετῆς καθιστᾷ σῶμα ὡς ὀδὸν τε βέλτιστον (Πλάτωνος Πολιτείας 403, D XIII)».

Καὶ τίνος μὲν ἀγριότητος καὶ σκληρότερας πρόξενος ἀπο-
βαίνει ἢ τῆς ἀκράτου γυμναστικῆς χρήσις λέγει ὁ Πλάτων
(Πολιτείας 410, C—D, XVII). Ἀλλὰ εἶναι ἡ σωματικὴ
μόνη ἀσκήσις ἐπιτηδσία νὰ πλάσῃ στρατιώτας τῆς νίκης
κατακτητικῆς; Ὅπου δὲν εἶναι ἡρμοσμένη ἡ πνευματικὴ
μετὰ τῆς σωματικῆς παιδείας, ἐκεῖ ἡ ψυχὴ δὲν εἶναι σώ-
φρων καὶ ἀνδρεία, ἀλλὰ «δειλὴ καὶ ἄγροικος» (Πλάτ. Πο-
λιτ. 411.) Ταῦτα δὲ πάμπολλοι εἶπον τῶν παλαιῶν· οὐ-
τως ὁ Ἀλέξανδρος ἰδὼν ἐν Μιλῆτι πολλοὺς ἀνδριάντας
ἀθλητῶν οἵτινες εἶχον νικητὴν Ὀλύμπια καὶ Πύθια ἀκαί-
που ἦσαν, εἶπεν, ταῦτα τὰ ὀγκώδη σώματα, ὅτε οἱ βάρ-
βαροι ἐκυρίεον τὴν πόλιν σας;», ὁ Ἐπαμεινώνδας κατε-
φρόνει τοὺς παχυσάρκους καὶ ἀπεδίωκεν αὐτοὺς ἐκ τῆς
στρατιᾶς καὶ ὁ Περικλῆς ἐν τῇ ἐγκωμίῳ τῶν ὑπὲρ πατρί-
δος πεσόντων (Θουκ. II, 38—39) λέγει περὶ τῶν Ἀθη-
ναίων, ὅτι ἐν ᾧ πλείστας ἀναπαύσεις ἐκ τῶν κόπων εἰς
τὸν νοῦν παρέχονμεν δι' ἀγῶνων καὶ θυσῶν κατ' ἔτος τελου-
μένων, ἐν ᾧ ἄνετον βίον ἄνευ σκληρᾶς ἀσκήσεως ζῶμεν,
οὐδαμῶς μὲ ὀλιγωτέραν προθυμίαν προβαίνομεν εἰς τοὺς κιν-
δύνους τοὺς ἰσοπαλεῖς· τοὐναντίον δὲ οἱ Σπαρτιᾶται εὐθὺς
ἀπὸ τῆς νεανικῆς ἡλικίας καταγίνονται εἰς τὸ νὰ γεινώσιν
ἀνδρείου.

Καὶ ἀληθῶς κατεγίνοντο οἱ Σπαρτιάται εἰς τὸ ν' ἀναπτύ-
ξωσι τὸ ἀνδρεῖον τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ πῶς; διὰ τῆς πανημερίου
ἀσκήσεως ἐν τῇ Περσικῇ Στοᾷ καὶ ἐν τῷ Πλατανοστῷ, διὰ
τῆς ἐπὶ σκληρᾷ στρωμνῇ κατακλίσεως καὶ τῶν θηριω-
δῶν γυμνοπαιδίδων μόνων; οὐχὶ ἀλλὰ διὰ τῆς ἀσκήσεως
τῆς ψυχῆς, ὥστε νὰ ἐπιβάλλεται εἰς τὸ σῶμα καὶ
ν' ἀναγκάζῃ αὐτὸ ν' ἀντέχῃ εἰς τὴν πείναν καὶ εἰς τὴν
δίψαν καὶ εἰς τὸ ψῦχος καὶ εἰς τὸ θάλλπος. Τοῦτο δὲ δὲν
κατορθώνει μόνη ἡ ἐκ τῆς γυμναστικῆς σωματικὴ ἀκμὴ,
διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ ἄθληται ἦσαν κτηνωδῶς πολυ-
φάγοι, οἱ τοιοῦτοι δὲ κάμπτονται ὑπὸ τῆς πείνης ἢ τῆς δί-
ψης, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἡ ὑψηλὴ παιδεία τῆς ψυχῆς καὶ
ἀδὲν ἀντέχουσιν εἰς τοὺς κόπους, μάλιστα τοὺς πνευματι-
κούς, πάντοτε διατάσεις τινὰς τῆς κεφαλῆς καὶ ἰλιγγίους
ὑποπεύοντες, ὥστε εἶναι ἐμπόδιον εἰς τὴν ἀσκήσιν καὶ τὴν

δοκιμασίαν τῆς ἀρετῆς, καὶ δὲν ἀντέχουσι καὶ πρὸς τὰς ἐκστρατείας» (Πλάτ. Πολιτ. γ', 407, B—C). Οὕτως ὁ Λυσίμαχος, ψυχὴ ἀπαίδευτος, παρέδωκεν ἑαυτὸν καὶ τὸ στράτευμά του εἰς τὸν βασιλέα τῶν Θρακῶν Δρομαχέτην ἕνεκα διψῆς, ἀφ' οὗ δ' ἔπειν, ἔλεγεν «ὦ θεοί, διὰ πόσον μικρὰν ἡδονὴν κατέστησα ἑμαυτὸν δούλον ἀντὶ βασιλείας», ἐν ᾧ ὁ Ἀλέξανδρος, ψυχὴ τὰ ἀνώτατα φιλοσοφικὰ διδάγματα τοῦ Ἀριστοτέλους παιδευθεῖσα, ὁ εἰς τὰς ὅψεις τῆς σκαϊᾶς Ἀσίας τὰ ἔργα τῶν μεγάλων τραγωδοποιῶν καὶ τοὺς χοροὺς τῶν πιναδικῶν χορῶν ἄγων, ὁ τὴν Ἰλιάδα ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν του παρὰ τὸ ξίφος θέτων, ὅτε τὴν ἔρημον τῆς Γαδρυσίας διήρχετο καὶ δεινῶς ἐδίψα, δὲν ἔπειν, ὡς σκύλος ριπτόμενος εἰς ῥυάκιον, ὅτε στρατιώτης ἔφερεν ἐντὶς περικεφαλαίας ὕδωρ ὀλιγοστόν, ἀλλὰ πρὸς τοὺς στρατιώτας στραφεὶς καὶ φαιδρῶς εἰπὼν «χαίρετε, διότι προσεγγίζομεν ὅπου ὑπάρχει ὕδωρ», ἔχυσεν αὐτὸ οὐδὲ μὲ σταγὼνα βρέξας τὰ χεῖλη.

Πλὴν δὲ τῆς περὶ τὴν διαίταν ἀσκήσεως τῆς ψυχῆς — διότι αὕτη ἡ θεοειδής, ἀν' παιδευθῇ, ἄρχει τοῦ ζωώδους σώματος καὶ ἐπιτάσσει εἰς αὐτὸ ν' ἀντέχῃ εἰς τὴν πείναν καὶ τὰς ἄλλας στερήσεις — οἱ Σπαρτιάται ὡς πᾶς Ἑλληνικὸς λαὸς τὸν πνευματικὸν βίον ἐξόχως ἐθεράπευον, οἱ ποιεῖται δὲ ἐγκωμιάζοντες τὴν Σπάρτην λέγουσιν ὅτι παρὰ τὰς λόγους τῶν ἀνδρῶν ἔβαλλον οἱ μουσικοὶ χοροί, ἡ χάρις, ἡ εὐμουσία. Καὶ δικαίως, ἀφ' οὗ πρὸ τῶν μαχῶν οὔτε εἰς τὸν Ἄρην οὔτε εἰς τὴν Ἐνὺν οὔτε εἰς ἄλλον τινὰ πολεμικὸν θεὸν ἔθυσον, ἀλλ' εἰς τὰς Μούσας.

Διότι δὲν κατωρθῶνουν τὰς νίκας τὰ ἀδρά μόνον σώματα. Σώματα ἀκμαῖα εἶχον καὶ οἱ Πέρσαι οἱ ὀρεινοὶ τοῦ Ζάγχρου κάτοικοι γιγάντιοι ἦσαν οἱ ἀρχαῖοι Γαλάται ἀπέναντι τῶν μικροσώμων Ῥωμαίων καὶ οἱ Ῥῶσοι τόσον εὐσωμοὶ καὶ ἰσχυροί, ὥστε ὁ Ναπολέων χαριέντως ἔλεγεν ὅτι τὸν Ῥῶσον πρέπει πρῶτον νὰ τὸν φονεύσῃς καὶ ὕστερον νὰ τὸν ὠθήσῃς διὰ νὰ πέσῃ εἰς τὴν γῆν. Ἀλλ' οὐδ' ὁ ὀπλισμὸς ὁ τέλειος εἶναι ὁ παρέχων μόνος τὴν νίκην· τί ὅπλα εἶχον οἱ πατέρες ἡμῶν κατὰ τὴν Μεγάλῃν Ἐπαναστάσιν μας; ὠπλίσθησαν μὲ τὰ φλωροκαπνισμένα ἄρματα τῶν ἐχθρῶν, ἀφ' οὗ τοὺς ἀφῆρσαν αὐτὰ σπαγοδεμένα φέροντες καρυσφύλλια, εἰς τὴν μάχην δὲ τοῦ Χαλανδρίου πολλοὶ Ἀθηναῖοι ὀβελοὺς τοῦ Πάσχα ἔπαλλον, ῥακενδύται δέ, ξύλινα φέροντες ὑποδήματα, ὅπλα δὲ ἐφθαρμένα παλαιὰ ἐνίκησαν οἱ Γάλλοι τῷ 1792 τοὺς ἐχθροὺς εἰς τὴν μάχην τοῦ Βαλμύ. Καὶ δικαίως ὁ Θεμιστοκλῆς πολεμίους τινὰς καλῶς ὠπλισμένους δειλοὺς δὲ, ἔσκωπε λέγων ὅτι «ὥσπερ αἱ τευθίδες μάχαιραν μὲν ἔχουσι καρδίαν δὲ δὲν ἔχουσιν», ὁ δ' Ἐπαμεινώνδας ἀκούσας ὅτι στρατὸς πολεμίων καινουργῇ φέρων ὅπλα προβαίνει κατ' αὐτῶν εἶπεν εἰς τὸν ἀναγγεῖλαντα ὅτι ἤθελεν εἶναι ἀνόητον ν' ἀναστενάξῃ ὁ ἄριστος αὐλητῆς Ἀντιγενίδας ἀν' ἐμάνθανεν ὅτι ἐπρομηθεύθη ὁ κάκιστος αὐλητῆς Τέλλης καινουργεῖς αὐλοὺς. Εἶναι ὡς νὰ κατέχῃσι θέσιν ὀχυρὰν ἀνανδροὶ ἀμύντορες. Ὁ Ἀλέξανδρος, ἀκούσας ὅτι τὴν Ἀορνὸν Πέτρην δειλὸς κατεῖχεν ὑπερασπιστής, εἶπε «τώρα ἡ θέσις εὐάλωτος εἶναι».

Ἡ ψυχὴ εἶναι ἡ ὀπλίζουσα τὴν χεῖρα τοῦ ἐλευθέρου πολίτου μὲ μάχαιραν μεταβαλλομένην εἰς ξίφος Θεοῦ τοῦ ὀλέθρου. Αὕτη δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ καταπραχθῇ διὰ χαλυβδίνων θωράκων ἢ ὀπίσω ἀδαμαντίνων τειχῶν· φράκτις ἀληθῶς ἦτο τοῦ Μεσολογγίου ὁ περίβολος καὶ μανδρότοιχος ἡ Γραβιά, ἀλλ' ἀπέδειξαν ἀληθῆ τὴν γνώμην τῶν ἀρχαίων «ἄνδρες πόλις οὐ τεῖχος», ἄνδρες ἐντρεπόμενοι ἑαυτοὺς, μὴ ὑποχωροῦντες πρὸ τῶν ἐχθρῶν ὅσοιδήποτε εἶναι καὶ ἀν' ἐμὲ πολλῇ ὑπέρτερον ὀπλισμὸν ἐπέρχονται κατ' αὐτῶν. Οἱ τῶν βορείων ἐπαρχιῶν Ἀμερικανοὶ κατὰ τὸν πόλεμον ὑπὲρ ἀπε-

λευθερώσεως τῶν μαύρων ὑποδεέστεροι ἦσαν τῶν νοτίων διοίκησιν ἐχόντων, τοὺς θησαυροὺς τοῦ κράτους, ὅπλα τὸν στόλον. Ἀλλ' ἡ ψυχὴ τῶν ἦτο ἐν τῷ δικαίῳ ἐμνή. Ἡ εὐγενὴς γνώμη ὑπερίσχυεν. Αὕτη πανταχοῦ ὅταν πολῖται, ἐλεύθεροι μάχωνται ὑπὲρ αὐτῆς, πεπνυμένοι νὰ ὑπακούωσιν εἰς τοὺς νόμους, νὰ πείθωνται εἰς ἄρχοντας, νὰ προστρέχωσι μετὰ προθυμίας ἀποφασίζοντες εἰς τὰ κελεύσματα τῆς πατρίδος, καὶ ὡς εἶναι οἱ Μυρωνίδης διέταξεν ἐκστρατεῖαν τῶν Ἀθηναίων κατὰ Βοιωτῶν, ἀλλὰ τὴν ὀρισμένην ὥραν οἱ λοχαγοὶ ἀνῆλθον ὅτι δὲν ἦσαν παρόντες πάντες· ἐκεῖνος δὲ εἶπεν, εἰναι ῥόντες ὅσοι ποθοῦσι νὰ μάχωνται, καὶ μὲ αὐτοὺς εἰς τοὺς Βοιωτοὺς εἰς τὰ Οἰνόφυτα.

Δὲν ἀρκοῦσι λοιπὸν μόνον τὰ ἰσχυρὰ σώματα. Οἱ ναῖοι οἱ τῆς παλαιᾶς διαίτης συνέτριψαν ἐν Μαραθῶνι δύναμιν τὴν Περσικὴν, ἀλλὰ καὶ οἱ κομποὶ νεανίσκοι τῆς λωας, οἱ ἀποπνεόντες μύρα, ἔλαβον τὰς ἀσπίδας εἰς τὰς χεῖρας καὶ ἔπεσον χίλιοι εἰς τὴν Χαϊρώνειαν. Βεβαίως σώματα ὑγιᾶ χρειάζονται καὶ ὀπλισμὸς κράτιστος· μάλιστα ἡ ψυχὴ. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐνίκησαν διότι σώματα ἀκμαϊότερα τῶν βαρβάρων, διότι εἶχον ὑπὲρ ὀπλισμόν, διότι ἐμάχοντο ἐν τάξει, ἀλλὰ μάλιστα διότι εἶναι ἐλευθέρους ἔκρινον εὐδαιμονίαν καθιστῶσαν τὸ εἶναι ἐλευθέρους ὡς οἱ θεοί. Τοῦτο δ' ἐδιδάχθησαν ἐκ τῶν αὐτῶν, ἐκ τῶν φιλοσόφων, ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Ἑλίου, ἐκ τῆς θρησκείας αὐτῶν, ἥτις εἶχε τάξιν ἀνακτορῶν παντὸς Δία Ἐλευθέριον, προστάτην τῶν ἐλευθέρων. Ταῦτα λοιπὸν ἔχοντες ἀκμαῖα, πρὸς τοὺς νόμους εὐσεβεῖς ἐπεκράτουν τῶν πολεμίων. Αὕτη μάλιστα ἡ βεβαία πρὸς τὴν θεότητα εἶναι ἡ τοὺς ἀσθενεῖς κρατοῦσα καὶ δὲν ὑπῆρξεν ἥρως ἀσεβής, θρησκεία δὲ καὶ ἀνδρεία πάντοτε συμπάρεδροι, ὡς θέλομεν περὶ τούτου διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ ἐπομένου φύλλου.

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἑβδομάδα.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱεραρχία ἀπετέλεσε πάντοτε ὀχυρὸν καὶ ἀπροσμάχητον προμαχώνα, ὅπισθεν τοῦ τὸ ἡμέτερον εὐκλεὲς Γένος διεξήγαγε τοὺς ἀρίστους γενεστέρους τῶν ἀγώνων αὐτοῦ, ἀθλοῦν διὰ μέσον τῶν νεῶν ὑπὲρ τῶν μεγάλων αὐτοῦ ἰδανικῶν, δι' ὧν, ἐν τῇ πονηραίᾳ, ἐνισχύετο καὶ ἐκαρτέρει καὶ ἐπίστευεν, ἡμέραις ἀγαθαῖς ἐδοξάζετο καὶ ἐμεγαλοῦργει.

Μιχ. Νικολαΐδης
Βουλευτῆς Λάρινας

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ κ. κ. ΚΑΘΗΓΗΤΑΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ

Καθ' ὅσον τὸν Μάϊον καὶ Ἰούνιον θέλουσι δεῖναι ἐξ ἑκάστου διαφόρου προγενεστέρων φύλλου «Πατριῶν», ἐφ' ὅσον ὑπάρχουσι τοιαῦτα, πρὸς τὴν μὴν εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν παντὸς βαθμοῦ δημοτικῶν σχολείων τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῆς Κρήτης. Ἡ ἀποστολὴ θὰ γίνῃ δωρεάν καὶ ἐλευθέρως ταμιεῖον τῶν ἐπὶ ἀπλῇ διὰ δελταρίου αἰτήσας, περὶ τὴν καθορογραφημένην τὴν ὑπογραφὴν καὶ θυροτῆτος τοῦ αἰτούντος καὶ ἀναλαμβάνοντος νὰ καὶ διανομὴν καθηγητοῦ ἢ διδασκάλου, ὡς καὶ τὸ τοῦ σχολείου καὶ τῆς τάξεως ἐν ᾗ θὰ γίνῃ αὕτη.

Ἡ Διεύθυνσις τῶν «Πατριῶν»